

for, at den kan bringes op over $\frac{1}{3}$. Selvom det rationelt forebyggende ved disse Foranstaltninger ikke skal underkendes, maa man dog holde for, at Foranstaltninger ikke mindst er nødvendige overfor Personer, hvis Arbejdsevne vel ligger over Invaliditetsgrænsen i Lovens Forstand ($\frac{1}{3}$), men som til Trods herfor paa Grund af Invaliditet ikke paa egen Haand formaar at dygtiggøre sig til og at opnaa Beskæftigelse indenfor de begrænsede Omraader, som Invaliditeten henviser dem til.

Da Udvalget maa mene, at netop den fremhævede Gruppe af Invalidider indebærer et meget betydeligt Risikomoment baade fra et samfundsøkonomisk og fra et snevrere forsikringsøkonomisk Synspunkt, idet Ikke-Indgriben — som nu — paafører Samfundet betydelige økonomiske Byrder, som ved den rette og rettidige Indgriben kan begrænses betydeligt, og da man yderligere maa mene, at Foranstaltninger overfor netop denne Gruppe, hvor Invaliditetens forholdsvis moderate Grad giver Løfte om varigt Resultat, er økonomisk forsvarlige og som Følge af Risikomomentet falder naturligt i Traad med de allerede gældende og foreslaaede Bestemmelser om Forebyggelse i Tilknytning til Invalideforsikringen, har Udvalget haft Opmærksomheden henledt paa, om Foranstaltninger ogsaa overfor denne Gruppe kunde tænkes iværksat paa Folkeforsikringens Grundlag, saaledes at disse Foranstaltninger ikke knyttes sammen netop med Invaliditetsbegrebet i Lovens Forstand (Nedsættelse af Erhvervsevnen til $\frac{1}{3}$ eller derunder).

Tidligere Forslag har beskæftiget sig med den samme Tanke, idet Socialraadet i 1925 stillede Forslag om, at Invalideforsikringsfondens Midler i visse Tilfælde, nemlig vedrørende forsikrede og disses Børn under 15 Aar, under visse Betingelser kunde anvendes til forebyggende Foranstaltninger overfor Tilfælde — Børn som Voksne —, hvor Erhvervsevnen maatte skønnes at være eller at ville blive ikke blot forbigaaende væsentlig indskrænket.

Folkeforsikringsforslagets § 63 berører ligeledes Spørgsmaalet, idet det foreslaas, at Invalideforsikringsretten kan iværksætte Foranstaltninger overfor alle Børn under 15 Aar, saafremt der utvivlsomt er Fare for, at Invaliditet vil indtræde i en overskuelig Fremtid, eller saafremt en indtraadt Invaliditet utvivlsomt ved saadanne Foranstaltninger vil kunne bedres betydeligt.

Af det foran og i tidligere Afsnit fremførte vil fremgaa, at man allerede tidligere har været inde paa Tanken om paa Invalideforsikringens Grund at iværksætte Foranstaltninger efter andre Kriterier end $\frac{1}{3}$ -Begrebet, at den gældende Invalideforsikringslov hjemler andre Kriterier end Trediedelsgrænsen, nemlig vedrørende Arbejdsanvisning, og at den bestaaende Lov og Folkeforsikringsforslaget har forladt, resp. forlader, endog Forsikringsgrundlaget ved at medtage Børn under 15 Aar. Heraf tør man slutte, at man har anset forebyggende Foranstaltninger for saa vigtige — ogsaa for Forsikringens Økonomi — at man beskæftiger sig med disse ogsaa inden Forsikringsforholdet er i Orden, og at man kan tænke sig Forsikringens Midler anvendt med Fordel for Forsikringen ogsaa i Tilfælde, hvor den snevre invalideforsikringsmæssige Indikation ikke er til Stede. De paa pegede Forhold aabner efter Udvalgets Opfattelse naturligt Vejen for at foretage endnu et Skridt paa den af Lovgivningen allerede betraadte Vej, saaledes at Loven ogsaa kommer til at omfatte Foranstaltninger, som vel ikke er invalideforsikringsmæssig indicerede i den nuværende Betydning, men hvor Ikke-Indgriben saavel under Hensyn til Invaliditeten som under Hensyn til Invalidens personlige Forhold rummer en væsentlig Fare baade for Samfundet og den enkelte.

Naar man tillige betænker, at det nye Folkeforsikringssystem maa betragtes som en Helhed, i hvilken Sygeforsikringen indgaar som et væsentligt, ja det grundlæggende Led, og at denne Forsikring rækker langt ud over Invaliditetsbegrebets snevre Rammer, maa Udvalget anse en Udvidelse af Folkeforsikringslovens Rammer som anført for at være for-